

DODELIJK TOEVAL

HET TOEVAL IS DE SCHUILNAAM WAARVAN GOD ZICH
BEDIENT WANNEER HIJ INCOGNITO WIL OPTREDEN.

ALBERT SCHWEITZER

Duits arts, theoloog, filosoof, musicus (1875-1965)

© 2016 P. Frantz / Uitgeverij U2pi

Titel: Dodelijk toeval

Auteur: Peter Frantz

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-599-9

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

*Voor ieder die bij toeval buiten de gevangenis is gebleven,
maar in elk geval voor al mijn lotgenoten erbinnen.*

Dit boek speelt zich af tegen de achtergrond van historische namen, plaatsen en gebeurtenissen. De verhaallijn daarentegen is louter fictief. Alle personen en omstandigheden daarin komen slechts voort uit de verbeelding van de auteur en elke gelijkenis met wie of wat dan ook berust op louter toeval.

Deel 1

JANE

De Nederlandse taal kent ongeveer vijftig woorden om uiting te geven aan een bepaalde vorm van blijdschap. Meer dan genoeg zou je zo zeggen. Toch kwam geen enkel woord ook maar enigszins in de buurt van het gevoel dat Jelle Poepjens en zijn vrouw Christina al dagenlang in de greep hield. Na een huwelijk van ruim tien jaar en vele vruchteloze pogingen ten spijt, hadden ze zich moeten neerleggen bij het feit dat hun huwelijk kinderloos zou blijven. En ter bescherming van zichzelf hadden ze iedere hoop opgegeven en besloten verder af te zien van welk onderzoek of welke behandeling dan ook.

Nadat Jelle zijn Masteropleiding tot Doopsgezind predikant met goed gevolg had afgerond, had hij zijn Zeeuws meisje Christina ten huwelijk gevraagd, waarop zij volmondig “ja” had gezegd. Al tijdens het bruiloftsfeest waren er allerhande vette toespelingen gemaakt door oudere, wat aangeschoten ooms die er geen geheim van maakten dat ze over een maand of negen toch wel een nieuwe telg in de familie verwachtten. En het moet gezegd dat daar ook wel reden voor was, want de familie Verhage was kinderrijk. Niet zelden kwam het voor dat de bruid op haar huwelijksdag zichtbare tekenen droeg van een aanstaande gezinsuitbreiding. Maar bij Jelle en Christina diende zich geen enkel teken van nieuw leven aan, hoe graag ze dat ook beiden wilden. De nieuwsgierige vragen en quasi-grappige opmerkingen bleven echter beperkt, want zo vaak hadden Jelle en Christina nu eenmaal niet de gelegenheid om in de familiekring te verkeren. Kort na de bruiloft waren ze naar Friesland vertrokken waar Jelle aan de slag kon in de Doopsgezinde Gemeente van Sneek. En van Friesland naar Zeeland was niet alleen een verre, en gelet op het bescheiden traktement een vrij kostbare, maar zeker voor Christina ook een emotionele reis. Want telkens als ze weer afreisden richting Sneek en ze was teruggekeerd in de grote, stille pastorie, had ze enkele dagen heimwee en was ze compleet van slag. Aanvankelijk had Jelle gedacht dat dit wel zou afnemen als ze eenmaal gewend was geraakt aan haar nieuwe leven in Friesland. Hij probeerde haar volop te betrekken bij zijn activiteiten, iets dat haar op zich best voldoening gaf. Er waren zelfs momenten dat Christina verzoend leek met haar nieuwe bestaan en vol enthousiasme kon vertellen over haar wederwaardigheden.

Maar op dagen dat ze weer eens op bezoek was geweest bij een jong gezin waar onlangs gezinsuitbreiding had plaatsgevonden en ze een blik in de wieg had geworpen, was ze stil en leek er weinig dat haar kon opvrolijken.

Naarmate de tijd verstreek werd steeds duidelijker dat Christina niet aardde in het hoge Noorden. Hoewel moet worden gezegd dat zij haar uiterste best deed het anders te doen lijken kostte het haar steeds meer moeite de schijn op te houden. Zij voelde zich bij tijd en wijle verscheurd. Aan de ene kant hunkerde alles in haar naar Zeeland en zou ze spoorsslags willen afreizen, maar tegelijkertijd wist ze dat bij terugkeer in Friesland de heimwee des te harder zou knagen. En wist ze ook dat ze dagen nodig zou hebben om weer een beetje in balans te komen. De reisjes naar Zeeland werden daarom schaarser en het onthechte gevoel bij terugkeer steeds dieper.

Klaas Bakker, huisarts in Sneek, had in de loop der jaren afgeleerd te zeer gebukt te gaan onder alles wat zijn patiënten overkwam. Niet dat hij niet met hen meeleeftde, integendeel. Maar hij kon het inmiddels zo van zich afzetten dat hij er geen nachten meer van wakker lag. Toch overkwam het hem nog wel eens dat in een vrij ogenblik zijn gedachten onbewust afdwaalden naar een bepaalde situatie en hij zich afvroeg of er nog iets was wat hij kon doen buiten alles wat hij al had gedaan. En in het geval van Christina Poepjens, de echtgenote van die dominee, zag hij vandaag zijn kans schoon dat beetje extra's te doen. De kriebelhoest die de man al een poosje hinderde bij de uitoefening van zijn beroep was vervelend maar makkelijk te bestrijden en het recept tamelijk snel geschreven. Maar hij vroeg Jelle toch nog even te blijven en stelde zo onschuldig mogelijk de vraag of zijn vrouw Christina inmiddels haar draai al wat beter had gevonden. Na het al even voorzichtige antwoord van Jelle had hij een stuk minder voorzichtig geopperd of Jelle er niet goed aan zou doen uit te kijken naar een vacature in Zeeland. Volgens Jelle was dat zoeken naar een speld in de bekende hooiberg en dat hij er wel voor waakte ook maar zoiets in de richting van Christina te suggereren. Nu hij eenmaal zover was vond Klaas dat hij niet meer terug kon en hij vroeg Jelle of het dan misschien verstandig zou zijn om uit te zien

naar iets in de buurt van Zeeland als Zeeland zelf dan uitgesloten was. En, hij had er nog aan toegevoegd dat hij had geconstateerd dat Christina in de loop van de tijd een emotionele blokkade had opgebouwd die zich in haar lichaam had vastgezet. “Het zou me niet verbazen”, zo had Klaas gezegd, “dat bij een terugkeer naar Zeeland die blokkade wordt opgeheven en het zou dan zo maar kunnen zijn dat ze in no-time zwanger raakt”. En hij had er nog bij gezegd dat hij in zijn praktijk daar al een paar keer een voorbeeld van had gezien. Hij merkte gaandeweg het gesprek hoe Jelle van zijn stuk raakte bij de gedachte Sneek te moeten verlaten, maar ook hoe hij opveerde toen het over een mogelijke zwangerschap ging. Dus had Klaas er ter relativering achteraan gezegd: “Ach, je moet maar zo denken, ze bakken overal brood toch?”

De opmerkingen van de huisarts waren precies het duwtje in de goede richting geweest dat Jelle nodig had. Vanaf dat moment hield hij oren en ogen open en raakte hij er steeds meer van overtuigd dat zijn roeping niet in het hoge Noorden maar in het diepe Zuiden zou dienen te liggen.

“Het meest heilige getal is de zeven, namelijk het getal van de volheid of volmaaktheid.” Deze zin uit een ooit gevolgd college Getallensymboliek schoot Jelle te binnen op de zevende dag van de zevende maand in het jaar 1982. Het volmaakte zat niet in het feit dat Frank Zappa die dag een volledig uitverkocht concert zou geven in Parco Redeciesio in Milaan. Als Jelle dat al geweten had lag het zo ver buiten zijn interessewereld, dat hij het op het moment van lezen al weer zou zijn vergeten. En het zat ook niet in het gegeven dat die dag de Brit David Moorcroft kans zou zien om het wereldrecord op de 5000 meter hardlopen te verbeteren. Mocht hij daar al kennis van hebben genomen, dan had het geen enkele indruk op hem gemaakt. En hoewel het hielp, het volmaakte karakter van die dag zat ook niet in de nagenoeg onbewolkte hemel en de licht zomerse temperatuur. Nee, het volmaakte zat in het blad Doopsgezind Nederland dat die dag op de mat plofte in de pastorie in Sneek. En om helemaal precies te zijn zat het eigenlijk ook nog

niet eens zo in het blad zelf, maar veel meer in de veertiende pagina van het blad.

Romke van der Veen kende Sneek en Sneek kende Romke van der Veen. Wat gelet op zijn beroep, postbode of postrinder zoals de oudere Friezen het noemden, ook geen verbazing wekte. Hij had in de loop der jaren ontelbare hoeveelheden brieven en pakketjes afgeleverd op zijn dagelijkse ronde, die hij veelal fluitend aflegde. Hij had plezier in zijn werk en uitzonderingen daargelaten hoefden de inwoners van Sneek niet op de klok te kijken om te weten hoe laat het was als ze hem zagen verschijnen. Met zijn kwieke pas liep hij van huis tot deur om de inwoners van Sneek te voorzien van post. Een onvolledig of onjuist adres was voor hem geen beletsel het poststuk toch te bezorgen bij diegene voor wie het bedoeld was. Het gerucht ging dat een inwoner van Sneek Romkes reputatie eens had willen testen door een vakantiegroet te adresseren aan “Sinbad de Seeman te Sneek”. Tot zijn niet geringe verbazing was de kaart keurig door postbode Romke afgeleverd bij de materiaalman van voetbalclub Black Boys die deze bijnaam had. Romke concentreerde zich veelal alleen op de adressering en was zich vaak nauwelijks bewust van wat hij bezorgde. Natuurlijk, als hij een blauwe envelop bij iemand naar binnen schoof wist hij wel hoe laat het was en dat het hier ging om een bericht van de Belastingdienst. Maar of het om een teruggave of een invordering ging was aan de buitenkant niet te zien. Een envelop met zwarte rouwrand kon niet anders betekenen dan dat er ergens iemand overleden was. Maar of dat een dierbaar familielid of een vage kennis was bleef voor Romke de vraag. Tussen alle post die hij deze morgen bij de pastorie in Sneek diende af te leveren zat een blad dat hem wel bekend voorkwam. Hij liep het stapeltje post even door ter controle, duwde het naar binnen en hoorde het met een plof op de deurmat vallen. Terwijl hij wegliep zag hij de dominee door het raam van zijn studeerkamer even naar hem kijken en dus zwaaide hij, zich niet bewust van het feit dat hij zojuist explosief materiaal naar binnen had gegooid.

Jelle had even teruggezwaaid en was daarna nieuwsgierig de gang ingelopen om de post van de mat op te rapen. Het was niet veel wat

Romke die dag bezorgd had, een paar reclamefolders, een brief uit Zeeland van Christina's moeder, wat bedelbrieven van goede doelen en het maandelijks blad. Er losjes doorheen bladerend zag Jelle plots de vacature en het was alsof op dat moment de bliksem insloeg. Zijn hart sloeg één keer over en hij las en herlas de tekst om zeker te zijn dat er stond wat hij dacht dat er stond: *“De Doopsgezinde Gemeente Walcheren zoekt een enthousiaste predikant. Nadere informatie en profielschets kunnen worden opgevraagd bij het secretariaat en geïnteresseerden dienen vóór 15 september te reageren”*.

Na bekomen te zijn van de eerste emotie drong het pas goed tot hem door wat hij hier in handen had. In zijn haast om Christina het nieuws te brengen stormde hij als een wervelwind zijn kamer uit, onderwijl heftig zwaaiend met het blad. Hij kon amper uit zijn woorden komen en Christina keek hem met grote, verschrikte ogen aan, bang dat er iets vreselijks was gebeurd. Het duurde dus even voordat ze echt begreep wat Jelle te vertellen had en het ook tot haar was doorgedrongen. Maar toen dat het geval was en Jelle de blik in haar ogen zag, begreep hij eens temeer wat ze al die tijd onuitgesproken had gelaten. Tegelijkertijd beseftte hij wat een geweldige teleurstelling het voor haar zou zijn als deze kans aan hen voorbij zou gaan.

De rest van de dag verliep voor beiden in een roes. Jelle had bij alles wat hij die dag in Sneek deed last van de gedachte dat dit misschien één van de laatste keren was dát hij dit deed. Christina vroeg zich de hele verdere dag af of dit ook echt was wat Jelle zelf wilde en hoe erop gereageerd zou worden, want nagenoeg iedereen was toch erg op hem gesteld geraakt.

Na het avondeten bekeken ze samen de informatie en de profielschets en wogen ze de voor en tegens en was Christina snel te overtuigen dat Jelle dit echt niet alleen voor haar deed. “Na vijf jaar Sneek hebben ze toch niet te klagen als ik weer ergens anders ervaring ga opdoen”, was de teneur van Jelles betoog waarmee hij haar twijfels wegnam. Ze waren het dan ook redelijk snel eens dat er niets was dat hen kon tegenhouden te reageren, integendeel.

De avond daarop schreef Jelle de sollicitatiebrief en na talloze malen lezen en herlezen, schrappen en toevoegen, ontstond een exemplaar dat beider goedkeuring kon wegdragen. Met een grote lik plakte Jelle de envelop dicht, stampte er een inderhaast gezochte postzegel op en innig gearmd brachten ze de brief naar de dichtstbijzijnde brievenbus. Voordat hij de brief in de gleuf zou deponeren hield Jelle hem net nog bij een puntje vast en vroeg quasi ernstig: “Je weet het zeker, want je kunt nog terug?”. Christina knikte, en gaf zijn arm lacherig een zetje.

Hoewel Jelle in de dagen daarna echt pogingen deed om hun beider enthousiasme wat te temperen -onder het motto “verkoop de huid niet voordat de beer geschoten is”-, ontkwamen ze niet aan dagdromerijen rond een nieuwe toekomst. Christina deed dat hardop door te fantaseren over wandelingen langs het strand, fietstochten door de duinen, bezoeken aan familie en het ondersteunen van Jelle in zijn nieuwe uitdaging. Jelle deed dat wat meer in zichzelf, waarbij toch ook regelmatig gedachten rond een late zwangerschap bij hem opkwamen. Maar één ding was wel duidelijk: na de verzending van de brief bleef het nog lang onrustig in huize Poepjens.

Enkele dagen later was er al een reactie. Tot hun teleurstelling was het alleen maar een bevestiging dat de brief ontvangen was. Daarna bleef het oorverdovend stil. Eerst troostten ze zich met de gedachte dat het in de verste verte nog geen 15 september was, later vatten ze het veel meer op als een gunstig dan als een ongunstig voorteken.

Petra Jansen van Noordwijk had het er maar druk mee. Als trouw lid van de Doopsgezinde Gemeente Walcheren was ze in het verleden al meerdere keren benaderd voor een uitvoerende functie, maar had dat steeds afgewezen. Aangezien het laatste kind onlangs de deur uit was gegaan om te studeren had ze nauwelijks nog een excuus om te blijven weigeren. Dus was ze secretaresse geworden van de speciale commissie die tot taak had op zoek te gaan naar een nieuwe dominee. De vacature was uitgezet en de verzoeken om informatie kwamen binnen. Ze beantwoordde telefoontjes, verzond informatiepakketten

en informeerde de leden van de commissie over de voortgang. Tussen de vele brieven zat voor haar één duidelijke favoriet, de vrij jonge predikant uit Sneek. Zowel de inhoud van zijn brief, de omstandigheid dat zijn vrouw afkomstig was van Walcheren en de gretigheid waarmee was gereageerd deden dit stel als nummer 1 op haar voorkeurslijst belanden. Als het aan haar lag wist ze het wel, maar het was aan de commissie als geheel om een besluit te nemen en dan liefst nog unaniem. Ze had de man vrijwel direct na binnenkomst van zijn sollicitatiebrief een bericht van ontvangst gestuurd, maar hij zou - net als alle andere kandidaten - moeten wachten tot na de 15e september.

Toen er halverwege de vierde week van september nog steeds geen bericht was, begon in Sneek de twijfel te knagen, maar ze hielden zich groot. Typerend was wél dat telkens als de postbode het piepende tuinhokje open deed, Jelle en Christina ijverden wie als eerste de gang instormde om te zien of er ditmaal misschien een reactie uit Zeeland was. En als de telefoon ging luisterde Christina stiekem aan de deur van Jelles werkkamer om te horen of er soms iemand uit Walcheren aan de lijn hing.

De beslissende commissievergadering waar met zoveel spanning naar werd uitgezien was gepland voor maandag de 20e september. Petra had de agenda en alle stukken verstuurd en het wachten was slechts op de uitkomst. Die echter nog niet kwam, want de commissie kon het niet eens worden. Een deel koos voor jeugdig elan en vernieuwing en had dus de Friese kandidaat op nummer één staan. Een ander deel wilde een meer behoudende koers blijven varen en had daarom de zestigjarige kandidaat uit Noord- Holland als eerste genoteerd. Het werd zodoende een latertje waarin de voorzitter uiteindelijk een compromis voorstelde. Men zou bij beide kandidaten op bezoek gaan en via contacten ter plaatse de nodige achtergrondinformatie inwinnen. Dat zou moeten leiden tot een vergadering ergens in november maar in elk geval vóór het eind van dit jaar waarin de definitieve knoop werd doorgemaakt. Die tijd had men immers omdat de vacature pas ontstond met het afscheid van de huidige predikant in mei van het volgend jaar. Moe vergaderd ging

men akkoord en aan Petra nu de taak de kandidaten te informeren en de nodige afspraken te plannen.

In Sneek werd het geduld van Jelle en Christina dus flink op de proef gesteld en hun zenuwgestel flink getest. Maar uitstel bleek geen afstel. Na het bezoek van de commissie begin november in Sneek kwam er schot in de zaak en eind november bleek dat alles op de kaart Jelle Poepjens werd gezet. Een tegenbezoek in Middelburg en een aantal gesprekken verder, kon net vóór het eind van het jaar 1987 de procedure worden afgerond. De benoeming was een feit en het nieuws mocht wereldkundig gemaakt worden. Dat elk voordeel zijn nadeel heeft of andersom bleek ook hier weer, want de boodschap bracht overwegend teleurstelling teweeg in Sneek maar grote instemming op Walcheren, niet in het minst bij de familie.

Zo kon het gebeuren dat na de drukke kerstdagen de bevestigingsbrief per koeriersdienst werd bezorgd in de pastorie te Sneek. Op het moment dat de koerier aanbelde had Jelle net het kalenderblaadje van de 29e december afgescheurd om de nieuwe kalenderdag tevoorschijn te toveren. De spreuk van de dag leek wel voor hen gemaakt: “Met de Decembermaand is het jaar weer uit, gelukkig wiens balans goed sluit”. Toepasselijker kon eigenlijk niet, want met de schriftelijke bevestiging van hun nieuwe toekomst was geen betere afsluiting van het jaar denkbaar. Onnodig te zeggen dat in huize Poepjens het nieuwe jaar 1983 met het geluid van een knallende champagnekurk werd ingeluid.

Geen rozen zonder doornen. Een uitdrukking om onder woorden te brengen dat er aan elk geluk wel een schaduwrandje zit. En inderdaad zat er ook aan de gouden wolk van hún geluk dat ene zwarte randje, in dit geval van de huisvesting. In Sneek deed al sinds mensenheugenis een statig herenhuis dienst als pastorie. Uiteraard tegen een behoorlijke huurprijs, maar het huis was er dan ook naar. In Walcheren was een dergelijke voorziening niet aanwezig en de afspraak was dat ze zelf voor huisvesting dienden te zorgen. Christina's vader had ferm gezegd dat dit geen enkel probleem

zou zijn, omdat er op Walcheren meer dan genoeg huizen te koop of te huur waren. Maar toen het puntje bij het paaltje kwam bleek dat toch wat te optimistisch ingeschat. Woningen als de pastorie in Sneek waren eenvoudigweg niet te huur en voor zover iets dergelijks al te koop was liet hun portemonnee dat niet toe. Naarmate de tijd verstreek kwamen ze tot het besef dat ze wel wat al te gemakkelijk over het dak boven hun hoofd hadden gedacht. Ze begonnen zich maar al te goed te realiseren wat een luxe huisvesting ze in Sneek hadden gehad. Net voor de moed hen compleet in de schoenen zakte, bleek het geluk hen toch toe te lachen.

Piet Willeboordse was om het zacht te zeggen niet familieziek. Dat was geen kwestie van niet mogen of zo, maar het was nu eenmaal niet anders dan dat hij een hekel had aan al die plichtplegingen rond verjaardagen en wat dies meer zij. En zolang hij zelf niet bij anderen op bezoek ging kwamen ze ook niet bij hem, en dat vond hij al lang best. En die familieleden die hem ooit bedacht hadden met een Kerst- en Nieuwjaarsgroet waren daar inmiddels vanzelf mee opgehouden toen ze merkten dat Piet nooit iets terug liet horen. En ook dat vond hij prima, het spaarde hem een hoop moeite en - wat minstens zo belangrijk was - ook kosten. Het was dus geen wonder dat Christina slechts vaag van zijn bestaan afwist. Christina's moeder daarentegen, een familiemens bij uitstek die geen verjaardag oversloeg, had het altijd jammer gevonden dat de band met haar neef Piet zo verslapt was. Hoewel ze wist dat elke vorm van bemoeizucht bij haar neef averechts zou werken, kon ze het niet over haar hart verkrijgen hem totaal links te laten liggen. Dus als het zo uitkwam probeerde ze zich, niet al te opzichtig, op de hoogte te houden van het wel en wee van haar verre neef. Een van haar beste bronnen daarbij was de zoon van haar overbuurvrouw die in Oostkapelle woonde, de plaats waar ook Piet ooit was neergestreken. En nu was die buurvrouw gisteren aan komen zetten met het verhaal dat ze van haar zoon vernomen had dat neef Piet in het ziekenhuis in Vlissingen lag. Het zou gaan om problemen met zijn hart, maar meer wist hij ook niet. Dus fietste Christina's moeder naar Vlissingen om op bezoek te gaan in het ziekenhuis, waar neef Piet best gelukkig bleek met haar komst.

Als Christina vooraf de uitkomst van dit bezoek geweten had, dan had ze zonder twijfel haar moeder vergezeld. Want die kwam terug uit Vlissingen met geweldig nieuws. Omdat Piet niet al te mededeelzaam was over wat hem nu precies mankeerde, was Christina's moeder al vrij snel overgeschakeld op een ander repertoire. En zo had ze verteld hoe blij ze was met de terugkeer van Christina en Jelle naar Walcheren en hoe wanhopig die op zoek waren naar passende huisvesting. Neef Piet had haar op zijn bedachtzame wijze aangekeken en na enig aarzelen gezegd dat hij daar misschien wel een oplossing voor had. Hij bezat al jaren het woninkje in Zoutelande dat nog van zijn ouders was geweest en dat hij verhuurde als vakantiewoning. Maar gezien zijn leeftijd en het gesukkel van de laatste tijd had hij er al eens vaker over gedacht het van de hand te doen. En nu hij van de dokters te horen had gekregen dat hij het heel erg kalm aan moest gaan doen zouden die kopzorg en dat gedoe rond de verhuur hem zeker teveel worden. Hij had al het plan opgevat zodra hij weer thuis was een makelaar in de arm te nemen, maar nu hij dit verhaal hoorde van Christina en haar man wilde hij daar best even mee wachten. Ze konden wat hem betreft als eerste het recht krijgen om het te kopen. "Laten ze gerust maar eens gaan kijken", zei hij, "de ligging is prachtig, net even buiten het centrum van het dorp en pal onderaan het duin. Het is niet zo groot, maar voor een echtpaar alleen of met één kind is het prima geschikt. Er moet nog wel iets aan gebeuren, maar over de prijs viel best te praten want hij wilde hen beslist niet het vel over de oren halen en om van de last af te zijn zou een snelle verkoop hem ook wel wat waard zijn. En o ja, er was beneden een uitbouw gerealiseerd die tot nu toe dienst deed als extra slaapkamer, maar - althans voor zover hij dat kon beoordelen- die kon prima dienst doen als werkkamer. Een mooi plekje en een aardig huisje, maar ja ze moeten het zelf natuurlijk wel zien zitten", zo besloot hij zijn relaas. En uitgeput van het vele gepraat vielen zijn ogen telkens dicht en verliet Christina's moeder op haar tenen de kamer.

Christina viel als een blok voor het huisje. Het was inderdaad prachtig gelegen onderaan het duin en je kon er de golven horen ruisen boven het geschreeuw van de meeuwen uit. En het leuke tuintje op het Zuiden waar je beschut in de zon kon zitten was wel heel erg

naar haar zin. En hoewel de extra slaapkamer beneden makkelijk de bestemming werkkamer kon krijgen was deze in vergelijking met Sneek wel wat kleiner maar kon er wat Jelle betreft toch ook zeker mee door.

De koop werd eind maart gesloten en de timmerman en de schilder begonnen met hun werk. Het leverde Jelle tegelijk ook al een zekere reputatie in het dorp op waarvan Jan Mesu, de timmerman, de oorzaak was. Jan, lid van muziekvereniging Oefening Kweekt Kunst, had in de pauze van de repetitieavond verteld over zijn karweitje in Zoutelande. En op een gegeven moment gezegd: “t Is dan wel een dominee, maar een heel geschikte vent hoor, net als zijn vrouw”. Bij die laatste woorden waren de andere muzikanten in bulderend gelach uitgebarsten. En Jan begreep pas op weg terug naar huis waarom.

Eind april reed de verhuishwagen Zoutelande binnen. Zo werd Koninginnedag 1983 een gedenkwaardige dag, waarin de Poepjens hun nieuwe oranjegekleurde omgeving feestelijk konden verkennen. Een periode vol nieuwe indrukken en ervaringen brak aan, waarin ze iedere keer weer tot de conclusie kwamen dat het leven op het Walcherse land goed was.

Peter Visser werkte met veel plezier op het landelijk bureau van de Doopsgezinden in Nederland. Elke werkdag treinde hij naar Amsterdam waar hij te voet het laatste stukje aflegde van het Centraal Station naar zijn werkplek aan de Singel. En mocht het weer eens al te bar en boos zijn, dan was daar altijd nog de tram om hem tamelijk droog of niet al te verkleumd af te leveren. Al een aantal jaren bestond zijn taak uit het onderhouden van de samenwerkingsverbanden en contacten met andere kerkelijke en maatschappelijke organisaties. En daarbij was één onderdeel waar hij wel een buitengewone arbeidsvreugde aan ontleende, namelijk de jaarlijkse studiereis. Het was niet alleen het met zorg uitzoeken van het reisdoel, het samenstellen van het juiste gezelschap en het plannen van de trip dat bij hem zoveel enthousiasme teweegbracht. Het feit dat hij zelf altijd mee mocht op de reis was één van de geneugten van